Juhász Zsuzsanna

Kölyökmakula

Nem gondoltam volna, hogy egyszer eszembe jutnak a gyerekek, s az, hogy végül is én tanultam tőlük, hogy egyszer ők lesznek minták énelőttem.

Majdhogynem a példaképeim. De ez azért túlzás, de lehet, lehet, hogy arrafelé tart a világ, s egyszer, ne adj' isten, tényleg példaképeim lesznek ezek a nem is gyerekek, inkább kamaszok. De főleg nem. Nem embergyerekek, azt már nem, inkább kölykök. De leginkább kutya-kölykök, azok.

Mert én csak bámultam nyitott szemmel és buta, nyitott szájjal, amikor előttem, fölöttem dobták egymásnak a fikát, igen, fikát, inkább, és nem a labdát, sajnos. És nem a játékban, dehogy. Pedig még a cicajáték is jobb lett volna, igen, kegyetlen az is, hogy két gyerek közt egy középső harmadiknak kell elkapnia a labdát, és a játék arra megy ki, hogy még csak véletlenül se kapja el, mert akitől ügyesen elkapja mégis, annak kell középre állni. A szenyóhelyre, oda, ahol csak szívni lehet főleg, mint a torkosborz.

De nem, ezek a kölykök ilyet sose játszottak, és már nem is szivatták, fikázták egymást, hanem szívták egymás vérét, szavakkal. És szívták kegyetlenül, így is hívták, mert amikor azt kérdeztem, miért, miért fikázzátok egymást, azt válaszolták, ez nem komoly. „Én szívom a te véredet, te szívod az én véremet." Ennyi csak, semmi több. Ki van ez egyensúlyozva szépen, napra, ebből nem lesz senkinek se testi, se lelki baja. Bár láttam én, hogy némelyik nem volt elég gyors és okos, és nem tudott viszontszívni, de az is hagyta, hogy ezt csinálják vele, hogy játsszanak vele, legalább így a csoportba fogadják.

Bár némelyikük sápadt a haragtól, vagy piroslott a visszafogott, megzabolázott dühtől, és legszívesebben ütött volna. De azt nem volt szabad, mert ez játék volt, tényleg játék, ahogy visszagondolok. Kölyök-kutyák marakodása csak, embergyerekek felkészülése az életre, a sulin kívüli világra, amit, úgy látszik, jól ők láttak, nem én. Mert hisz ma, négy évvel utánuk még nekem is eszembe jutottak, mint intő példa. Pedig hát fájt az, először fájt nekik is a csípés, rúgás, harapás a lelkükön, vagyis a szívás, az erő, az életerő elszívása belőlük, azáltal, hogy az önbecsülésükbe jól belegázolt, bár játékosan a másik. Vagy azáltal, hogy megkérdőjelezte életének, céljainak legfőbb értékeit. S ráadásul ezek a kölykök alaposak voltak, és jó megfigyelők, bár tudatosak egyáltalán nem voltak. Mégis,

tudat alatt totális háborút folytattak szívás közben minden értékkel, minden magán- és társas értékkel szemben, amit az emberiség, az emberi kultúra 2–3 ezer év alatt kínkeservesen, de mégis reménykedőn összehordott nekik. De mondom, alaposak voltak, előttük semmi se volt szent, gátlástalanságuk előtt nem volt semmilyen kultúrgát, korlát, ilyesmi. Hát fikáztak mindent kegyetlenül, a másik anyját, apját, barátnőjét, húgát és bátyját, az ügyességét a sportban, a tudását órán, vagy csak az érdeklődését valami iránt. Mert az érdeklődést magát, úgy ahogy volt, lenézték, de a nyitottságot is, a másik felé, a másik ember felé fordulást, s ezáltal a múlt felé fordulást is, és a környezet felé fordulást is, natürlich. Viszont a pénz, talán a pénz felkeltette az érdeklődésüket. De nem az a pénz, amit kaptak, nem a zsebpénznek kapott pénz, ami kicsi volt, kevés volt. És nem a szüleik munkáért kapott pénze, mert az is kevés és kicsi volt a szemükben. Hanem a szerzett pénz, az ingyenpénz volt érték a szemükben, a kicsalt pénz, az átvágásból származó pénz, amikor a gagyiért, értéktelenért fizetett nekik valaki.